

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

w sprawie **J. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 maja 2020 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 25 lutego 2020 r., sygn. akt III KO 6/20,

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności, w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 17 lipca 2018 r., sygn. akt IV K (...)

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

utrzymuje w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, postanowieniem z dnia 25 lutego 2020 r., sygn. akt III KO 6/20, odmówił przyjęcia wniosku skazanego J. K. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 listopada 2018 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 17 lipca 2018 r., sygn. akt IV K (...), wobec jego oczywistej bezzasadności.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł skazany. Nie precyzując zarzutów pod adresem tego postanowienia wskazał m.in., że jego przyznanie się

do winy zostało błędnie ocenione, oraz że nie popełnił przestępstw za które został skazany. W związku z tym domagał się ponownej kontroli wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący w środku odwoławczym nie sformułował żadnych zarzutów pod adresem zaskarżonego postanowienia, a jedynie powtórzył część uprzednio zgłaszanych we wniosku o wznowienie postępowania argumentów, mających jego zdaniem świadczyć o nieprawidłowościach proceduralnych w toku rozpoznawania sprawy. Takie postąpienie w sytuacji, gdy te argumenty zostały rzetelnie rozważone przez Sąd pierwszej instancji, który przekonująco wykazał, że w sprawie brak było podstaw do przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, nie mogło prowadzić do wzruszenia zaskarżonego postanowienia.

Nie ma też racji skarżący, że Sąd Najwyższy podejmując taką decyzję nie wziął pod uwagę okoliczności przyznania się skazanego do winy, czy fachowości dotyczącej go opinii sądowo-psychiatrycznej. Twierdzeniom tym przeczą bowiem pisemne motywy zaskarżonego postanowienia. Wynika z nich, że to właśnie wszechstronna analiza tych kwestii i ich ocena w kontekście art. 545 § 3 k.p.k., jak również nie wskazanie przez skazanego okoliczności, które w świetle art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. oraz art. 540b k.p.k. uzasadniałyby przeprowadzenie postępowania wznowieniowego, przesądziły o oczywistej bezzasadności wniosku o wznowienie postępowania.

Konsekwencją powyższego był brak podstaw do poddania go wstępnej kontroli chociażby na potrzeby wyznaczenia obrońcy z urzędu. W tych realiach treść art. 545 § 3 k.p.k. obligowała Sąd Najwyższy do odmowy przyjęcia wniosku, o czym zasadnie orzeczono zaskarżonym postanowieniem.

Kierując się przedstawionymi wyżej względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

